

και γὰ τὸν στερνοχαιρειτῶ μὲς τὸ βασιλεμά του.
 Παλάτια ἔχω κρουστάλινα μὲ πάγους καὶ μὲ χιόνια
 πὸν πόδι δὲν τὰ πάτησε καὶ μάτι δὲν τὰ ξέρει
 κι οὔτε ὁ Ἄητος δὲ μπόρεσεν ἴσα μὲ κεῖ νάνεβει.
 Ἔχω μπαξέδες πλουμιστοὺς μὲ θρούμπι μὲ θυμάρι
 πὸν ἡ μυρουδιά τους χύνεται κι ἀνοίγει τὴν καρδιά μου.
 Ἔχω βρυσούλες δροσερὲς καὶ γάργαρες ἀνάβρες
 πὸν οἱ πιστικοὶ τὰ πρόβατα φέρνουνε καὶ ποτίζουν.
 Ἔχω νελάτια θεόρατα κισοπεριπλεγμένα
 κ' οἱ λυγερὲς στὸν ἥσκιο τους πὸς καρδιοκαρτεράνε
 νὰ κρυφοκουβεντιάσουνε μὲ τὸν τραγουδιστὴ τους
 πὸν ἀπὸ μακριὰ ἡ φλογέρα του στὶς ράχες ἀντηχάει.
 Κ' ἔχω καὶ τάξετίμητο μῶλειπε δαχτυλίδι
 νὰν τὸ φορῶ στὸ χέρι μου κ' ἡ Νύχτα νὰ ζουλέβει
 καὶ νὰ μοῦ λέει: Καλοκυρὰ βγάλτο τὸ δαχτυλίδι
 ἔχεις καὶ τὸν Ἀβγερινὸ καὶ τὸν Ἀποσπερίτη
 στὰ μάτια σου ἄφισε καὶ μὲν τὴν ἔρημη τὴν Πούλια.
 Ὅρμαίει ὁ Γιανάκης ἀπὸ τὴν κρυψώνα του καὶ
 τὴν ἀρπάζει ἀπὸ τὰ μαλιά της τὰ ὠριοστεφανομέ-
 να μὲ θυμάρια καὶ τὴ σφίγκει δυνατά. Οἱ ἄλλες Νε-
 ράηδες τὰ χάνουν ἀπὸ τὴν ἀξαφινὰ ἀφίνουν τὸ χορὸ
 καὶ παραμερίζουν τρομασμένες. Παλέθει ἡ Νεράηδα
 τοῦ βουνοῦ νὰ ξεφύγει ἀπὸ τὸ σφιζιμο τοῦ Γιανάκη
 μὰ τοῦ κάκου. Τὴ σφίγκει ἐκεῖνος ἀφοδα ὀλοένα
 περσότερο καὶ κείνη χωρὶς νὰ μιλεῖ πιά καθόλου ἀρ-
 χίζει νὰ μεταμορφώνεται καὶ γένεται σκυλί. Ὁ Για-
 νάκης δὲν τὴν ἀφίνει. Γίνεται φίδι· ὁ Γιανάκης τὴν
 κρατάει σφιχτότερα. Γίνεται φωτιά κι ὁ Γιανάκης
 ἀτάραχος χαμογελάει. Ἀκούγεται ἀπὸ μακριὰ ἡ
 λαλιά τοῦ πετεινοῦ καὶ πάθει ἡ μουσική.

ΟΙ ΑΛΛΕΣ ΝΕΡΑΗΔΕΣ

Ὁ πετεινὸς ἐλάλησε! Πά' ἡ ἀδερφή μας!...
 (ἐπλόνουν τὰ μαγνάδια τους καὶ χάνονται. Ἡ Νε-
 ράηδα τοῦ βουνοῦ λαβαίνει τὴν πρώτη της
 μορφή καὶ στέκεται συμαζομένη).

Ο ΓΙΑΝΑΚΗΣ (ἀφίνοντάς τη)

Σὺ εἶσαι ἡ Νεράηδα τοῦ βουνοῦ ;
 (Ἀκολουθεῖ) ΓΙΑΝΗΣ ΚΑΜΠΥΣΗΣ

ΤΗ ΝΥΧΤΑ

Τὴ νύχτα ὁ ἀγέρας στὰ παράθυρά μου
 Τῶπε· δὲ σώθηκαν τὰ βάσανά μου.—
 Τί; Δὲ σωθήκανε; Θάρθουνε κι ἄλλα; —
 «Τώρα περίμενε τὰ πιὸ μεγάλα!»

Τὰ ὄνειρα σβύσανε κ' ἔφεξ' ἡ ἀλήθεια,
 Κι ὄλα τὰ σκόρπισε τὰ παραμύθια·
 Τώρα πιά τίποτα δὲ μὲ τρομάζει. —
 «Ὁ Χρόνος ἔρχεται κι ὄλα τ' ἀρπάζει!»

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΑΤΟ

Ἰδιοκτήτης: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, ἀρ. 4, ΑΘΗΝΑ

Συντρομὴ χρονιάτικη: Γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν
 Κρήτη ἀρ. 10. Γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ φρ. γρ. 12,50.—Γιὰ
 τίς ἐπαρχίες δεχόμαστε καὶ τριμηνες συντρομῆς (3 δρ
 τὴν τριμηνία).—Κανένας δὲ γράφεται συντρομητὴς ἂν δὲν
 προπλερώσει τὴν συντρομὴ του.

20 λεπτὰ τὸ φύλλο. — Τὰ περυσμένα φύλλα που-
 λιούνται στὸ γραφεῖο μας διπλὴ τιμὴ.

Βρίσκεται στὴν Ἀθήνα σ' ὄλα τὰ κίосκια, καὶ στὶς ἐπαρ-
 χίες σ' ὄλα τὰ πραχτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων.

Ο ΨΕΥΤΟΜΩ·Υ·ΣΗΣ (*)

Προσέχετε ἀπ' τοὺς ψευτοπροφήτες,
 ποὺ σὰς ἔρχονται μὲ φορέματα προ-
 δάτων, κ' εἶναι ἀπὸ μέσα λύκοι ἀρ-
 παχτικοί. Ἀπ' τοὺς καρπούς τους θὰν
 τοὺς νιώστε.

Εὐαγγέλιο Μαθθ. 43 (VII 15—16).

Ὅταν κυκλοφόρησε τὸ περασμένο φύλλο τοῦ
 «Νουμά», κάποιος φίλος μου εἶπε «καλὰ καὶ με-
 τρημένα καὶ χωρὶς ὑπερβολὲς τὰ λές, μὰ τοῦ κά-
 νεις μεγάλη τιμὴ τοῦ Θεοδωρόπουλου νὰ τὸν παίρ-
 νεις στὰ σοβαρά· αὐτὸς εἶναι κωμικὸ πρόσωπο». Τὰ
 λόγια του αὐτὰ καθὼς καὶ τὴν παροιμία «ὅποιος ἀ-
 νακατέθεται μὲ τὰ πότερα τὸν τρῶν οἱ κόττες» θυ-
 μήθηκα σὰ διάβασα στὸ τελευταῖο φύλλο (ἀριθ. 23)
 τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Ἐργατῶν» (=μιά ψήφος
 στὴν ἐκτελεστικὴ ἐπιτροπὴ τοῦ Ἐργ. Κέντρου) τὴ
 δῆθεν ἀπάντηση τοῦ κυρίου ἐκείνου. Στὸ ἄρθρο μου
 ἐκεῖνο, θὰ θυμᾶται ὁ ἀναγνώστης τοῦ «Νουμά»,
 εἶχα ἀποφύγει, ἂν καὶ χτυποῦσα πρόσωπο (κι αὐ-
 τὸ τὸ ἔκανα, ὄχι γιὰ τὸ θεωροῦσα σοβαρὸ—τέτοια
 ἰδέα ποτὲ δὲ μοῦ ἦρθε στὸ μυαλὸ ἀφ' οὔτου τὸ
 γνώρισα—μὰ γιὰ τὴν παρεκάλεισαν ἐργάτες νὰ

(*) Κοίτα φύλ. 485 «Τὸ ἐργατικὸ μας κίνημα».

κριτικάρω τὸν κ. Νομ. Σύμβουλο) νὰ ξεπέσω σὲ προσωπικὲς ἁρισιὲς ἐναντίον του· ἂν κ' ἔχω τὴ συνήθεια νὰ γράφω ἀκριβῶς ὅ,τι σκέπτομαι καὶ ἔπως τὸ σκέπτομαι, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μὴ δώσω λαβὴν σὲ κακοήθεις ὑπόνοιες (ποῦ ὁ κ. Νομ. Σύμβουλος, ἐν τούτοις ἂν καὶ ξέρει πολὺ καλὰ πὼς οὔτε ὑστεροβουλία, οὔτε ἐλπίδα ψωμίσματος, οὔτε προσωπικὸ συμφέρον μὲ κινοῦν, εἶναι τόσο ἐντιμὸς νὰ ὑπαινίσσεται), δὲν εἶπα κἄν καθαρά πὼς εἶναι ἐκμεταλλευτὴς τῶν ὀσίων καὶ ἱερῶν μιᾶς ἰδέας—πρᾶμα ποῦ ἀκράδαντα πιστεύω καὶ ποῦ ἐπανελλημμένως ἐδήλωσα καὶ σ' αὐτὴν ἀκόμα τὴν κυρία του.

Τὸ περιεχόμενον τοῦ ἀρθρου μου εἶτανε κυρίως ἓνα; Πὼς ὁ κ. Νομ. Σύμβουλος τοῦ ΕΚΑ ποῦ ὁ ἴδιος ἀναγνώρισε τὴν ἀνάγκη νὰ συνειθίσουν οἱ ἐργάτες στὴν αὐτοτέλεια, στὴν αὐτενέργεια κ.λ. δὲν ἔκανε κανένα βῆμα γιὰ νὰ τοὺς μορφώσει καὶ μ' ἔλα τὰ δυὸ χρόνια ποῦ πέρασαν δὲν κατορθώνουν οἱ ἐργάτες τοῦ ΕΚΑ οὔτε βῆμα νὰ κάνουν χωρὶς αὐτόν; Ξέρω πὼς ὁ κύριος αὐτὸς τύπωσε δυὸ φορές προγράμματα μαθημάτων—μὰ τὸν προκαλῶ νὰ δηλώσει ἐπὶ τῇ λόγῳ τῆς τιμῆς του ἂν σκεφτότανε νὰ γίνουνε σοβαρὰ μαθήματα, ἂν δὲν εἶτανε τὰ προγράμματα ἐκεῖνα κόλπα προεκλογικὰ. Εἶμωνα τόσο εὐγενῆς νὰ μὴν ἀναφέρω ἰδιαίτερες προσωπικὲς μου συνομιλίαι μὲ τὸν κύριον αὐτόν—πρᾶμα ποῦ θὰ κάνω, βλέποντας, πὼς προαναγγέλλει γιὰ λόγους δημοσιοποιῶν νὰ θίξει πράγματα ποῦ ὁ ἴδιος μὲ δεβαίωσε πὼς γι' αὐτὰ στενοχωρήθηκε καὶ λυπήθηκε κατάκαρδα, πὼς κὶ αὐτὸς συμφωνεῖ πέρα πέρα μαζί μου κ.τ.λ. Ἀνάφερα μόνο ὅσα ὁ κ. Νομ. Σύμβουλος εἶπε σὲ δημόσιους λόγους του, τυπωμένους καὶ σὲ φυλλάδια («Ἐργατικὴ Ὀργάνωσις» 1910 «Ἐργατικὴ κατεύθυνσις» 1911)—πράγματα ποῦ ὑπόσχεται ἄλλως τε πάντα στοὺς ἐργάτες ὅταν ἔχουν τόσο ξυπνήσει, ὅπως οἱ Πειραιῶτες, ὥστε νὰ τοῦ ζητῶν νὰ μορφωθῶν. Τί ἀπαντᾷ σ' αὐτὰ ὁ κύριος; Ὅτι μαζεύομαστε σὲ «ὑποδηματοποιεῖα ἢ ἀποκέντρους αἰθούσας ἐν Πειραιῇ» (ἀφοῦ ἢ αἰθούσα τοῦ Ἐργ. Κέντρου δὲν εἶναι γιὰ διαλέξεις ποῦ ζητοῦν οἱ ἄνθρωποι, μὰ γιὰ τελετὰς καὶ γιὰ μπούγιου) «κατόπιν μυστηριωδῶν προσκλήσεων» (κακοηθέστατο ψέμα) διὰ νὰ διδάξουμε τὸν «ἐπαναστατικὸν σοσιαλισμὸν» (ἀνάθεμά τον κὶ ἂν ἔχει χαμπάρι ἀπὸ τέτοια πράγματα: ὅπως δὴποτε κὶ αὐτὸ ψέμα τῆς ἰδίας φύσεως). Αὐτὸ ἐμεῖς τὸ θεωροῦμε τιμὴ μας, τὸ ὅτι χωρὶς νὰ εἶμαστε ὑλικῶς ἀνεξάρτητοι, χωρὶς νὰ θέλουμα νὰ ψωμιστοῦμε ἀπ' τοὺς ἐργάτες ξοδεύουμε καὶ τρεῖς δραχμὲς τὴν ἐβδομάδα γιὰ εἰσιτήριο γιὰ νὰ κατεβαίνουμε στὸν Πειραιᾶ κὶ ἀνοίξουμε τὰ μάτια τῶν ἐργατῶν, ποῦ μᾶς παρακάλεσαν γι' αὐτό. Ὅμι-

λεῖ ἐπίσης γιὰ «χουδαιολόγιο καὶ ὑδρεολόγιο» δικό μου—ἀφοῦ ἔχει τὸ θράσος νὰ γράφει ἔτι κρύβομαι ἀναντρα μὲ τὸ ψευδώνυμο (μὰ χάθηκε λοιπὸν κάθε ντροπή; δὲν ξέρει ὅλος ὁ κόσμος ποῦ διαβάσει τὸ «Νουμᾶ», δὲν ξέρει καλὰ ὁ κύριος αὐτὸς—πολλὲς φορές ποῦ μέδρισκε στὸ δρόμο μὲ προσφωνοῦσε «Ἰρανὲ»—ποῖός εἶμαι, δὲ γράφω μῆνες τώρα ἓνα σωρὸ ἀρθρα μὲ τὸ καθιερωμένον πᾶς ψευδώνυμο αὐτό—ποῦ θὰ ἔπρεπε ν' ἀλλάξω μόνις θὰ ἐπρόκειτο νὰ θίξω τὸν εὐγενέστατον κύριον; Τὴν ἴδιαν ἀνανδρία ἔχει βέβαια κατὰ τὴν Α. Ε. ὁ Παῦλος Νιρβάνας, ἂν ἐπιτίθεται κανενὸς στὴν «Ἐστία», ἢ ἀκόμα ἢ κ. **Ἀῦρα Θέρου**;) γιὰ ν' ἀποφύγω «τὰς συνεπειὰς τῆς αὐθαδεῖας καὶ τῆς θρασυτητός» μου.

Ἔχουμε καὶ ἀπειλὲς βλέπετε! Δηλ. «τί νὰ σοῦ κάνω ποῦ ὑπογράψω με ψευδώνυμο, ἀλλιῶς σοῦ δειχνα ἐγὼ μὲ ποιὸν ἔχεις νὰ κάνεις; τώρα σὲ ξέρω μὲν ποῖός εἶσαι, μὰ μοῦ κρύβεσαι, μπερμπαντάκο!» ἔτσι κάνει καὶ τὸν παλληκαρᾶ ὁ κ. Λεονταρῆς τοῦ ΕΚΑ; ἀφοῦ ξέρει πὼς γιὰ λόγους ἀνατροφῆς καὶ ἀξιοπρεπείας δὲν μπορῶ νὰ τοῦ δώσω ἐγὼ τὴν ἀπάντησιν ποῦ τοῦ χρειάζεται (μήπως γι' αὐτὸ μὲ λέει ἀναντρο;). Παρακάτω μιλεῖ ὁ ἴδιος κύριος γιὰ «συκοφαντίας καὶ χουδαϊότητος». Μὰ βέβαια, δὲν εἶναι βρὲ ἀδερφε συκοφαντία, χουδαϊότητα καὶ αὐθάδεια νὰ τολμᾶς νὰ παρατηρεῖς σ' ἓνα κύριον βουλευτὴ (ΝΒ. γι' αὐτὴ τὴν τετραετία—εὐτυχῶς) πὼς ὑποσχέθηκε τὸ καὶ τὸ—καὶ δὲν τῶκανε; Δὲν εἶναι συκοφαντία κλπ. ὅταν τοῦ λὲς πὼς πρέπει νὰ μορφώσει τοὺς ἐργάτες καὶ νὰ τοὺς ἀφίσει ν' αὐτοδιοικηθῶν, ἐνῶ αὐτὸς δὲν εἶναι παρὰ μόνον νομ. σύμβουλος **χωρὶς ψῆφο**; Τί;

Μὰ ἢ ξεδιαντροπία τοῦ κυρίου αὐτοῦ δὲν ἔχει εἶρα; στὰ φύλλα 483 καὶ 484 τοῦ «Νουμᾶ» τὸν ἐπικρίνει αὐστηρὰ ἢ «Πολιτικὴ Ἐπιθεώρησις», ποῦ τὴ γράφει, **καθὼς ὁ κύριος ξέρει πολὺ καλὰ**, ὁ Ταγκόπουλος. Ὁ κ. Νομ. Σύμβουλος, ἂν τὸ ἐπιτρέπουν οἱ ἀσχολίαι του, θυμᾶται ἴσως, πὼς ὅταν ἐγὼ ἔγραφα τὴν πολιτικὴν ἐπιθεώρησιν ὑπογραφόμενα, **καθὼς τὸ εἶξε πολὺ καλὰ**, «Παρατηρητής». Ἀπ' τὸ φύλλον 478 καὶ δῶθε ὅμως ἢ πολιτικὴ ἐπιθεώρησις δὲν ἔχει ὑπογραφή, ὅπως καὶ τὰ «ὅ,τι θέλετε», «Χωρὶς γραμματόσημο», γιὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον πὼς προέρχονται ἀπ' τὴν διεύθυνσιν τοῦ φύλλου. (*) Ὅμως δὲ διστάζει ὁ κ. Νομ. Σύμβουλος ν' ἀποδίδει καὶ τὴν πολιτικὴν ἐπιθεώρησιν—ἴσως ἐπειδὴ ἐκείνη εἶναι δριμύτερα γραμμένη—σὲ

(*) Στὸ περασμένον φύλλον τὸ κομμάτι «Ἡ νέα Ἡμέρα» ποῦ εἶτανε δικό μου, εἶτανε ὑπογραμμένον μὲ τὰ ἀρχικὰ μου γράμματα.

μένα για να δικαιολογήσει τις πρόστυχες βρισιές, που σημειώσαμε παραπάνου.

Αυτά φτάνουν για να καταλάβει κανείς καλά το υποκείμενο του κ. Νομ. Συμβούλου. Όσο για τις φαμφαρνάδες του πώς ένα έργο σαν το ΕΚΑ προκαλεί έλεγχο (έγώ δεν επέκρινα το έργο του ΕΚΑ, **γιατί τέτοιο δεν υπάρχει**· εκεί εγώ βλέπω μόνο σ.νονθύλευμα σωματείων ή καλλίτερα **στελεχών** από σωματεία χωρίς καμμιά μόρφωση, χωρίς καμμιά διδασκαλία· θέλησα μόνο να δείξω στους εργάτες, σύμφωνα με την επιθυμία τους, τί πράμα είναι ο Νομ. Σύμβουλος τους—ώστε απ' αυτή την άποψη το άρθρο μου είχε προσωπικό χαρακτήρα και δεν είχε σκοπό βέβαια να έξυμνήσει την—άναμφισβήτητη άλλως τε—ωραιότητα του Κυρίου, που φιλοδόξησε να φιγουράρει σε κάποιο γαλ. φύλλο και για ύπουργός της Έργασίας—για την τελευταία πληροφορία, που μου την έδωσε ο φίλος Δ. Χατζόπουλος δεν αναλαβαίνω ευθύνη—, πώς τέσσερες απ' τους εργατικούς νόμους βγήκαν απ' το γραφείο του (σ' αυτό δε λέω τίποτε γιατί γράφηκε για τὰ μάτια των εργατών· δεν πιστεύω να θέλει να το υποστηρίξει και απέναντι του άλλου κόσμου, τουλάχιστο το πώς βγήκαν από καί) και πώς ξυλεύομαστε «οί ξυλοσχίσται του έργατ. ζητήματος» (ευγένεια, βλέπετε!) απ' το υπόμνημά του στη Διπλή Βουλή (τυπωμένο σε αρκετά λεπτό χαρτί). Οί φαμφαρνάδες αυτές γράφτηκαν μιά για να κάμουν μπούγιου στους δυστυχισμένους εκείνους εργάτες που έχουν κλειστά τὰ μάτια, κ' έπειτα για να μᾶς δείξουν πώς, αν και συναιστώνεται την κωμικότητά του, μπορεί τέλος πάντων κι αυτός να φορέσει τὸν—κουρελιασμένο έννοείται—έπιστημονικό μαντύα για ν' ανταποκριθεί στην τιμή που του κάναμε να περιλάβουμε στὸ άρθρο μας και «μερικά σημεία πραγματικά και έπιστημονικά, που αξίζουν τὸν κόπο να συζητηθῶν δημοσίως». Και γι' αυτό—ἀφοῦ μᾶς δείχνει, πώς έχει κάπως τὸ «γνώθι σαυτὸν» και νοιώθει τὴν τιμή που του γίνεται όταν έπιστήμονες καταπιάνονται με τὸ ἄτομό του—του τις συγχωρούμε.

Α. ΤΡΑΝΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Κ. Μολ. Βερολίνο. Λάβαμε τὴ συντρομή κ' ευχαριστοῦμε. — κ. Π. Παβλ. Σαλονίκη. Ὁ φίλος δὲ μᾶς έστειλε ἀκόμα τίποτα. Ἡ συντρομή προπλερώνεται. — κ. Α. Κns. Αγοσα. Τὰ βιβλία πὸν ζήτηᾶς δὲ βρίσκονται. Κοιτάξαμε σὲ δλα τὰ βιβλιοπωλεῖα.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

ΜΕΤΕΩΡΟΛΟΓΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ. Δυὸ τρεῖς·έφημερίδες τῆς Ἀθήνας μας τρώγονται ἀναμεταξύ τους σὰ σκυλιὰ λυσιάρικα γιὰ ἓνα λόγο σπουδαιότατο. Ἡ καθεμιά ἀπὸ δαῦτες φιλοδοξεῖ και λαχταράει νᾶναι τὸ **μόνο** ἐπίσημο ὄργανο τοῦ κ. Βενιζέλου.

— Ἐσὺ δὲν τᾶξίζεις νᾶσαι Βενιζελική! φωνάζει ἡ μιά.

— Ὅχι! Βενιζελική μόνο ἐγὼ τᾶξίζω νᾶμαι! λέει ἡ ἄλλη.

— Μωρέ, κ' οἱ δυὸ σας γιὰ τὰ σκουπίδια εἰσαστε! βροντοφωνεῖ ἡ τρίτη. Τὸ μόνο κ' ἐπίσημο ἀνορθωτικὸ και Βενιζελικὸ ὄργανο ἐγὼ πρέπει νᾶμαι!

Οἱ μνηστήρες τῆς Πηνελόπης, σὰ νὰ λέμε. Καὶ φαντάζεστε πόσο θὰ κρυφοκαμαρώνει και πόσο θὰ χαμογελάει πονηρὰ ὁ κ. Βενιζέλος, βλέποντας τοὺς φίλους του νὰ τρώγονται ἔτσι γιὰ τὰ πριωτάτα τῆς φιλίας του.

Ἐχει ὅμως και μίαν ἄλλη σπουδαιότερη σημασία αὐτὴ ἡ φαγομάρα. Ἀποδείχνει θεοφάνερα πὸς ἡ Κυβέρνηση στέκεται ἀτράνταχτη στὴ θέση τῆς, εἶναι παντοδύναμη. Γιὰ μίαν ἐτοιμόρροπη Κυβέρνηση δὲ θὰ τρωγόντουσαν ἔτσι τρεῖς ἐφημερίδες ποιά νὰ ξετοπίσει τις ἄλλες ἀπὸ σιμά τῆς και νὰ πάρει αὐτὴ τὸ μονοπώλιο τῆς Κυβερνητικῆς φιλίας. Συλλογιστεῖτε και τᾶλλο, πὸς ἡ «Ἐστία» ἀκόμα δὲ χτύπησε τὴν Κυβέρνηση. Ἄρα «εὐρανὸν αἰθριον και θάλασσαν ἡρεμοῦσαν» σημειώνει τὸ μετεωρολογικὸ δελτίο γιὰ τὴν Κυβέρνηση τοῦ κ. Βενιζέλου.

Ο ΚΙΤΡΙΝΟΣ. Ὡστόσο σ' αὐτὸ τᾶλληλοφάγωμα χρωστάμε ἓνα ἄρθρο δυνατὸ και γιομάτο πικρὲς ἀλήθειες πὸς δημοσίεψε ἡ «Νέα Ἡμέρα» τῆς περασμένης Κεριακῆς (29 Ἰουλίου, σελίδα 1η). Ἀπὸ τὸ ἄρθρο αὐτό, πὸς εἶναι ὁ καθρέφτης ὁ ἀληθινὸς τοῦ Ἀθηναϊκοῦ Τύπου, ξεσηκώνομε λίγες ἀράδες, τις ἀκόλουθες:

«Εἶνε ἀληθῶς ἄταφον πτώμα εἰς τὴν συνείδησιν ἔλων τῶν ἐντίμων κοινωνικῶν ἀτόμων, ἔλων τῶν ἠθικῶν και φωτισμένων ἀνθρώπων, ὁ βάνουσος και ἀπυνεῖδητος αὐτὸς Τύπος, ὁ καλλιεργῶν συστηματικῶς τὴν αἰσχροτήτα, τὴν ἀνηθικότητα, τὴν ἀναρχίαν και τὸ ἔγκλημα εἰς τὰ σπλάχνα τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας διὰ τῆς καθημερινῆς ἀναγνωσματοποιήσεως και ἀποθεώσεως τῶν πλέον βδελυρῶν